

Arrest

nr. 119 581 van 26 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2013 met refertenummer X.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die *loco* advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die de Marokkaanse nationaliteit bezit, en haar Belgische partner leggen op 28 november 2012 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

De verzoekster dient op 28 februari 2013 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) neemt op 21 augustus 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten maken de thans bestreden beslissingen uit. Deze beslissingen werden op 28 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, en zijn als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2013 werd ingediend door:

Naam: O(...)

Voorna(a)m(en): K(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- *meerdere verklaringen op eer door derden m.b.t. de relatie / de samenwoning van betrokkene en de referentie- persoon. Echter, aangezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie van betrokkenen, of van een ononderbroken samenwoning als partners van één jaar voorafgaand aan de aanvraag*
- *een schrijven van Woonhaven Antwerpen dd. 07.03.2013, gericht aan zowel betrokkene en de referentiepersoon, i.v.m. de te betalen huurlasten vanaf maart 2013: dit document is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van een ononderbroken samenwoning als partners van één jaar voorafgaand aan de aanvraag*
- *betalingbewijzen van de budgetmeter voor de periode september 2012 - mei 2013: deze betaalbewijzen zijn niet gepersonaliseerd, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een ononderbroken samenwoning als partners van één jaar voorafgaand aan de aanvraag*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor.

- *attesten van ACV Hoboken waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2012 - maart 2013 een werkloosheidsuitkering ontving - enkele loonfiches waaruit blijkt dat de referentiepersoon in november - december 2012 enkele dagen tewerkgesteld was via interimarbeid. Echter, deze tewerkstelling is onvoldoende recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden werkwilbig is en actief op zoek is naar een job.*
- *diverse vacatures, uitgeprint van de VDAB-website: deze documenten zijn louter jobaanbiedingen en tonen niet aan dat de referentiepersoon ook daadwerkelijk voor deze vacatures gesolliciteerd heeft. Deze vacatures kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs dat de referentiepersoon heden actief op zoek is naar een job.*

- documenten waaruit blijkt dat de referentiepersoon in februari 2013 een bedrag van € 732,47 ontving van het Fonds voor Arbeidsongevallen

Aangezien de referentiepersoon niet afdoende bewijst dat hij heden actief op zoek is naar werk, kan de werkloosheidsuitkering niet in aanmerking genomen worden in de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, hij beschikt niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor hem alleen al onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: *legaal verblijf in België is verstreken.*"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1 De verzoekster citeert de motieven van de bestreden beslissing en licht het middel als volgt verder toe:

"De bestreden beslissing geeft de volgende motivering:

"[...]"

De Dienst Vreemdelingenzaken weigert de aanvraag dus op basis van de volgende redenen:

- 1. Er zou geen bewijs zijn van de relatie.*
- 2. Verzoeksters partner zou over onvoldoende bestaansmiddelen beschikken en niet op zoek zijn naar werk.*

Verzoekster zal deze redenen hieronder bespreken:

- 1. Wat betreft de bewijzen van de relatie*

Verzoekster betwist ten eerste de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken als zouden de verklaringen op eer die zij en haar partner hebben neergelegd als bewijs van hun relatie, niet op hun feitelijke en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden.

De getuigen hebben immers niet alleen een kopie van hun identiteitskaart toegevoegd; vaak wordt er ook een adres vermeld en de toezegging om verdere informatie te geven over hun verklaring.

Niets staat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook in de weg om deze mensen, conform het zorgvuldigheidsbeginsel, te contacteren om de verklaringen 'op hun feitelijke en waarachtigheid' te controleren.

De beweringen van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn niet correct en de motiveringsplicht werd geschonden.

- 2. Wat betreft het inkomen van haar partner Het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

"(...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...)"

Verzoeksters partner, de heer [...], beschikte op het moment van de aanvraag en gedurende enkele maanden nadien over een werkloosheidsuitkering. Tot oktober 2012 beschikte hij echter over een inkomen louter uit arbeid. Vanaf november 2012 werkte hij ook nog af en toe via interimcontracten en was hij op zoek naar een nieuwe vaste job. Zo was hij ingeschreven bij de VDAB en vond hij op verschillende data vacatures die aansluiten bij zijn profiel, en waarvoor hij solliciteerde. Indien men ook de leeftijd van de heer [...] (50+) en de crisistijden in aanmerking neemt kan er uit een werkloosheid van slechts enkele maanden (januari-mei, de maand waarin de bijkomende stukken neergelegd moesten worden) niet afgeleid worden dat haar partner niet actief op zoek zou geweest zijn naar werk. Het beste bewijs dat dit wel degelijk het geval was, is dat hij sinds juni opnieuw bijna voltijds aan het werk is bij dezelfde firma...

De motivering is dus onredelijk te noemen: "Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt." (R.v.St. 20 september 1999, nr. 82.301).

Het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet kan bovendien niet los gelezen worden van het artikel 42 van diezelfde wet:

"§ 1. (...) Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins voldaan aan de verplichting om een behoeftanalyse uit te voeren, zodat het artikel 42 in samenhang met het artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet geschonden is. Evenmin werd het zorgvuldigheidsbeginsel nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (R.v.St. 11 juni 2002, nr. 101.624.)

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (R.v.V. 22 december 2009, nr. 36.480)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen behoeftanalyse gemaakt, hoewel verzoekster de nodige documenten hiervoor heeft neergelegd.

In haar brief d.d. 23.05.2013, die als begeleidend schrijven i.v.m. de bijkomende stukken werd neergelegd op de gemeente, schreef de advocaat van verzoekster het volgende:

"Mijn cliënten wensen nog de volgende bijkomende stukken neer te leggen , o.m. om zo nodig een behoeftanalyse te kunnen uitvoeren:

12. Attest werkloosheidsuitkeringen 2013

13. Bewijzen van het actief zoeken naar werk door de heer [...]

14. Betalingsbewijs van het Fonds voor Arbeidsongevallen: de heer [...] ontvangt jaarlijks een bedrag van meer dan 730 EUR voor een percentage invaliditeit dat hij opliep in 2001.

15. Het overzicht van de maandelijkse huur vanaf 01.03.2013: totale huurprijs (incl. huurlasten) van 215,25 EUR

16. De betalingsbewijsjes van de budgetmeter, die aantonen dat er over een periode van 9 maanden (september 2012 - mei 2013) een bedrag van 440 EUR werd betaald, d.w.z. minder dan 50 EUR per maand

17. Sis-kaart mevr. [...]

18. *Getuigenverklaringen m.b.t. de relatie*

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier zorgvuldig had behandeld, alle documenten die werden voorgelegd in aanmerking waren genomen, er eventueel bijkomende inlichtingen waren opgevraagd en men een behoefteanalyse had gemaakt, zou men tot de volgende conclusies zijn gekomen:

Verzoeksters partner ontving een werkloosheidsuitkering van meer dan 1.100 EUR per maand (1.180,71 EUR in januari 2013, 1.049,52 EUR in februari 2013, 1.136,98 EUR in maart 2013).

Jaarlijks ontvangt hij een bedrag van meer dan 730 EUR van het Fonds voor Arbeidsongevallen. Dit dient bij zijn inkomen opgeteld te worden.

Van zijn inkomen betaalt hij 215,25 EUR aan huur en minder dan 50 EUR per maand aan elektriciteit en gas.

Het koppel hield na aftrek van deze vaste kosten nog meer dan 900 EUR over om de dagelijkse behoeften te bekostigen, wat ruim voldoende bleek.

Het gaat niet op om het bewijs van de huurlasten en de betalingsbewijzen van de budgetmeter voor gas en elektriciteit te behandelen als zouden deze (onvoldoende) bewijzen van de relatie vormen en ze totaal te negeren wat betreft de behoeften van verzoekster en haar partner.

Ten overvloede is de bewering van de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeksters partner een inkomen zou hebben dat onder de armoedegrens 'van 1.000 EUR voor een alleenstaande' ligt ten eerste onjuist aangezien zijn werkloosheidsuitkering meer dan 1.100 EUR bedroeg en ten tweede irrelevant aangezien de wet niet deze armoedegrens maar wel een bedrag van 1.283 EUR hanteert als richtlijn voor een voldoende inkomen voor een koppel of gezin (en het inkomen van verzoeksters partner lag slechts een honderdtal EUR lager dan dit bedrag, terwijl de huurlast veel lager ligt dan gemiddeld).

De motivering van de bestreden beslissing is dan ook foutief; de materiële motiveringsverplichting werd niet vervuld."

3.2 Beoordeling

3.2.1 Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in de aanhef van haar middel de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 40*ter* en 42 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekster in haar betoog ter ondersteuning van het middel nergens verduidelijkt op welke wijze de thans bestreden beslissingen deze bepalingen en het genoemde beginsel van behoorlijk bestuur zouden schenden. Enkel de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht wordt nader toegelicht.

Bij gebrek aan enige verduidelijking ter zake, dient te worden besloten dat het enige middel niet ontvankelijk is in de mate dat bovengenoemde schendingen worden aangevoerd.

De Raad stelt tevens vast dat de verzoekster de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet betwist. Het enige middel betreft enkel de weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het is dan ook enkel deze beslissing die wordt onderzocht.

3.2.2 Zoals de verzoekster terecht aangeeft, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris om twee redenen besloten tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden:

1. De duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40*bis*, §2 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond
2. Het is niet aangetoond dat de referentiepersoon, dit is de Belgische partner van de verzoekster, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bedoeld in artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet

De verzoekster betwist beide weigeringsgronden.

De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS

2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669.)

De Raad dient evenwel te nuanceren dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). De Raad treedt als annulatierechter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.2.3 Wat de duurzame en stabiele relatie betreft

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht moeten worden beoordeeld aan de hand van de concrete elementen van de zaak en in het licht van de bepalingen die de juridische grondslag vormen van de desbetreffende weigeringsmotieven.

3.2.3.1 Artikel 40bis § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen. [...]"

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.
(...)”

Uit de samenlezing van de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet volgt dus dat de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg vermeld in § 2, eerste lid 1° tot 3° van voormeld artikel, zoals *in casu* van toepassing.

3.2.3.2 Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

3.2.3.3 In de bestreden weigeringsbeslissing wordt vastgesteld dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet op een afdoende wijze is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door de verzoekster ter staving van haar verblijfsaanvraag. Tevens worden de redenen uiteengezet waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

De verzoekster geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de motivering waarbij de voorgelegde verklaringen op eer van derden niet worden weerhouden. De verzoekster voert geen betwisting met betrekking tot de vaststellingen aangaande de overige stukken die zij aanvoerde teneinde de duurzame en stabiele relatie met haar Belgische partner aan te tonen. Het staat dan ook buiten betwisting dat het schrijven van Woonhaven Antwerpen dd. 7 maart 2013 en de betalingsbewijzen van de budgetmeter niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van een ononderbroken samenwonen als partners van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Met betrekking tot de verklaringen op eer van derden overweegt de verweerder in de bestreden weigeringsbeslissing dat dergelijke verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst zodat zij niet als een bewijs voorkomen van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie van de verzoekster met haar Belgische partner noch van een ononderbroken samenwonen als partners van één jaar voorafgaand aan de aanvraag.

3.2.3.4 De verzoekster betwist dat de door haar voorgelegde verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Zij wijst er op dat de getuigen een kopie van hun identiteitskaart hebben toegevoegd en dat enkelen ook een adres hebben vermeld en de toezegging om verdere informatie geven over hun verklaring. Volgens de verzoekster staat niets er aan in de weg dat de verweerder deze mensen, in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel, contacteert om

de verklaringen te controleren. De verzoekster besluit dat de beweringen aangaande de verklaringen op eer van derden niet correct zijn en dat de motiveringsplicht is geschonden.

De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de door de verzoekster bijgevoegde verklaringen op eer door derden zijn opgesteld op vraag van de verzoekster en/of haar partner teneinde de aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Belg te ondersteunen. Dergelijke verklaringen - die niet kunnen worden geacht uit te gaan van een onafhankelijke bron daar het vrienden, burens en een bevriend winkelluitbater uit de buurt betreffen - hebben dan ook slechts een geringe bewijswaarde. Daarnaast liggen geen andere bewijskrachtige stukken voor, gelet op de niet betwiste vaststelling in de bestreden weigeringsbeslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen. Het komt de Raad in dit geval dan ook geenszins als kennelijk onredelijk voor dat de verweerder de loutere verklaringen op eer van derde personen niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben of dat zij minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag samenwonen. De verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die het stabiel en duurzaam karakter van de relatie aantonen, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. De Raad oordeelt dat deze laatste motivering niet kennelijk onredelijk is en wel degelijk een objectieve reden vormt op grond waarvan de bewijswaarde aan bepaalde stukken wordt ontzegd zodat zij niet worden weerhouden in het kader van verzoeksters verblijfsaanvraag.

De motivering van de bestreden beslissing dat de verzoekster niet afdoende heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner in de zin van artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, wordt met de uiteenzetting van de verzoekster dan ook niet weerlegd.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.2.3.5 Waar de verzoekster laat uitschijnen dat de verweerder de zorgvuldigheidsplicht miskent door na te laten de getuigen te contacteren teneinde hun verklaringen op eer door derden te controleren, wijst de Raad er op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

Het dient te worden benadrukt dat de thans bestreden beslissing genomen werd in antwoord op een verblijfsaanvraag die de verzoekster heeft ingediend. De verzoekster beschikte dan ook over alle mogelijkheden om haar aanvraag te stofferen met de nodige bewijskrachtige gegevens die aantonen dat zij met haar Belgische partner een duurzame en stabiele relatie heeft in de zin van artikel 40*bis* juncto 40*ter* van de vreemdelingenwet. Wanneer vastgesteld wordt dat de voorgelegde stukken geen afdoende bewijs vormen, en nu het *in casu* niet kennelijk onredelijk is om de verklaringen op eer van derden niet als bewijs te weerhouden terwijl de overige vaststellingen buiten betwisting staan, kwam het dan ook niet aan de verweerder toe om in het kader van de door de verzoekster opgestarte aanvraagprocedure bijkomende onderzoekshandelingen te verrichten. Het kwam immers aan de verzoekster toe om er op toe te zien dat haar aanvraag volledig was en was voorzien van de nodige en voldoende bewijskrachtige gegevens teneinde te voldoen aan de wettelijke vereiste van artikel 40*bis*, §2, tweede lid, a), die erin bestaat te bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. De stelling van de verzoekster gaat dan ook uit van de verkeerde presumptie dat de verweerder gehouden zou zijn om verder onderzoek te doen naar door de verzoekster bij haar aanvraag voorgelegde niet-bewijskrachtige stukken. De Raad merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat de stukken die de verzoekster in het kader van haar aanvraag voorlegde, door de gemachtigde van de staatssecretaris in rekening zijn genomen bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekster maakt niet

aannemelijk dat met bepaalde stukken – die op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing aan de verweerder voorlagen – ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekster toont bijgevolg geen schending aan het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.4 De verzoekster betwist eveneens de motieven waarin de gemachtigde vaststelt dat niet is aangetoond dat de Belgische partner van de verzoekster beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er op dat dit motief van de bestreden weigeringsbeslissing overtollig is, gezien de verzoekster cumulatief aan de vereiste voorwaarden in artikel 40*bis juncto* 40*ter* van de vreemdelingenwet dient te voldoen om te kunnen genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. De bestreden weigeringsbeslissing wordt op voldoende wijze geschraagd door het determinerend motief dat de duurzame en stabiele relatie niet is aangetoond. Immers is het, gelet op artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2°, a) van de vreemdelingenwet, voor de erkenning van het verblijfsrecht imperatief dat de partners bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Gelet op hetgeen voorafgaat, werd *in casu* reeds op goede gronden vastgesteld dat de verzoekster de vereiste voorwaarden niet vervult nu zij geen afdoende bewijzen voorlegde die een duurzame en stabiele relatie aantonen. De eventuele gegrondheid van de kritiek tegen de bijkomende motivering omtrent het bewijs van stabiele en toereikende bestaansmiddelen, kan hieraan geen afbreuk doen.

De kritiek op het motief uit de bestreden beslissing betreffende het gebrekkige bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen teneinde te voorkomen dat de betrokkenen ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, kan derhalve niet tot een nietigverklaring leiden.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat een behoefteanalyse in elk geval niet moet worden doorgevoerd wanneer de duurzame en stabiele relatie niet is aangetoond zoals vereist door artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt immers duidelijk dat een behoefteanalyse enkel kadert in het onderzoek naar het voldaan zijn aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de partner van de aanvrager dient te beschikken teneinde het recht op gezinshereniging toe te laten.

3.3.5 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE